

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Cinema Paradiso

Giuseppe Tornatore filmjét nézem

1

*A Malom utcán végig azért izgultam,
hogy mi fog kisülni a dologból,
mert ha egyszer nem volt pénzem,
csak lophattam a könyvet: színes
lapjain csodálatos tájak voltak,
épp olyanok, amilyenek a menny-
országot képzeltem akkoriban.*

*Azóta is csodálkozom a történeten
(a könyvön, mennyországon és
rajtam kívül még egy boltos is
szerepelt benne, aki kézen fogva
vezet a polchoz, ahol nyitott lapjaival
ott állt a könyv), mert a küszöböt
átlépve már se élő nem voltam, se holt.*

*„De vajon az ajtócsapódás hangja is
a túlvilágról származott-e?”, spekuláltam
később, ahogy loholtam végig
a Malom utcán, vissza a pokol felé.*

2

*Tíz évig mindig ugyanazt azt utat
kellett végigjárnom az egymásra
dobált kőtömbök között, ha a közeli
boltból kenyérre vagy sörre volt
szükség: P., a kőfaragó
az utca mindkét oldalát durva szikla-*

*darabokkal rakta tele, mintha folyton
ugyanazt a félkész diadalívet tervezné:*

*„Az aprómunka nem nekem való –
mondta, mikor egyik útján
a kőbánya felé ott ültem mellette.
– Most pedig felejts el minden hangot.
Ha jól csinálod, egy idő után mindig
ugyanaz a lámpaoszlop, ugyanaz
a benzinkút, ugyanaz az útkereszteződés
fog következni...”*

*„Nem ezt akarta –
írta később anyám, mikor egy alá-
zuhanó szikla szétlapította a kőfaragót –,
de a sírköve legalább kedvére való.”*

1'

*Október van, lehull a sötét,
mint a nedves szivacs. Kopaszra nyírt,
öt éves fiúcska ül az üres autó-
buszon olyan jólnevelten, mintha egy
ideje már puha tollpárnák közt
ringatózna: „Apu, mikor érünk haza?”
fordul a sápadt férfihoz, s bár nem érti,
a világ legegyszerűbb kérdése miért lett
hirtelen a legbonyolultabb („Ne vágj
pofákat, fiacskám!”), mégis boldogan
simul a férfihoz.*

*Nem csoda, ha később
nem érti, miért sír apja a színpad
egyetlen reflektorfényében, mikor
körben már semmi nincs, csak az angyal
hangja valahonnan a sötétből...*

*Nem folytatom, de ha lenne túlvilág,
bizonyára ugyanúgy nem értené:
álmosan bámulja az utat, ami végül
olyan sima-végtelenre nyúlik,
mint a körhinta acélrúdja.*

2' (vidéki kápolna)

*...Mielőtt még rászánta volna magát,
hogy a pocolyák közt fölkapaszkodjon
a domboldalra, néhány percig ott állt
a kiürült buszmegállóban, majd kihúzta
kezét a zsebéből, és hagyta, hogy
az eperfáról kifordított tenyerébe
hulljanak az esőcseppek:*

*„Meleg tenyérben
egy átlagos nyári esőcsepp is sokkal
nehezebb, mint rendesen”, gondolta később,
ahogy átlépett a kápolna küszöbén,
és szóltanul sétált el a szenteltvíztartó előtt.*